

Rățușca cea urâtă

Era o vară călduroasă. La adăpost de soarele arzător, în mijlocul unor bălării, își clocea ouăle o rață. Se apropia deja vremea ca puii să iasă din găoace, însă rața parcă nu mai avea răbdare. Cât a stat și a clocit nu a venit nicio surată de-a ei s-o vadă și nici la heleșteul din apropiere nu a putut merge, să se mai răcorească.

Deodată a crăpat un ou, la puțin timp încă unul și tot aşa, puii au scos capul din găoace. Piu, piu! Micile rățuște făceau o gălăgie de nedescris.

— Mac-mac! spuse rața, tăceți puțin să vă număr. „Lipsește unul“ gândi ea, dar se liniști săzând oul în cuibar.

Se așeză la loc, povestind puișorilor nerăbdători ce mare și frumoasă este lumea.

O rață bătrână care tocmai trecea pe acolo veni să-o întrebe de sănătate.

— Bună vremea, surată! N-ai terminat de clocit ouăle alea?

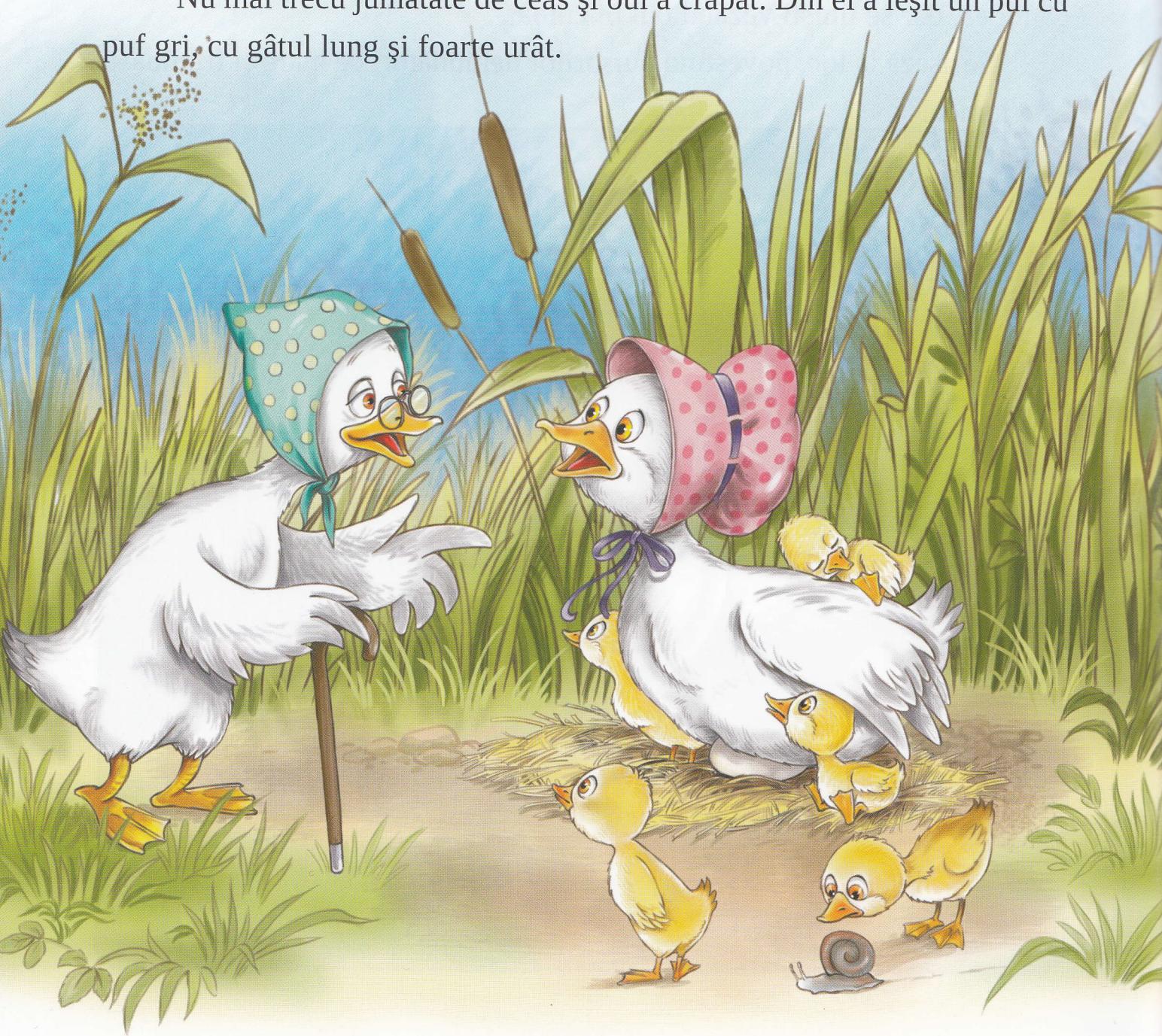
— Mai am unul încăpățânat care nu vrea să iasă. Mai stau să-l aştept și pe acesta.

— Ia să-l văd și eu, zise rața bătrână, să nu cumva să fie de curcă. Am avut și eu mult de tras cu un pui de curcă. Nu le place să înnoate, degeaba m-am chinuit să-l învăț. Da! de curcă e. Mai bine renunță la el și du-ți copilașii la apă.

— Mai stau un pic, tot copilul meu e!

— Cum vrei, eu te-am avertizat, zise rața bătrână și plecă.

Nu mai trecu jumătate de ceas și oul a crăpat. Din el a ieșit un pui cu puf gri, cu gâtul lung și foarte urât.

„Nu arată deloc ca ceilalți pui“ gândi rața, „probabil seamănă cu taică-su.“

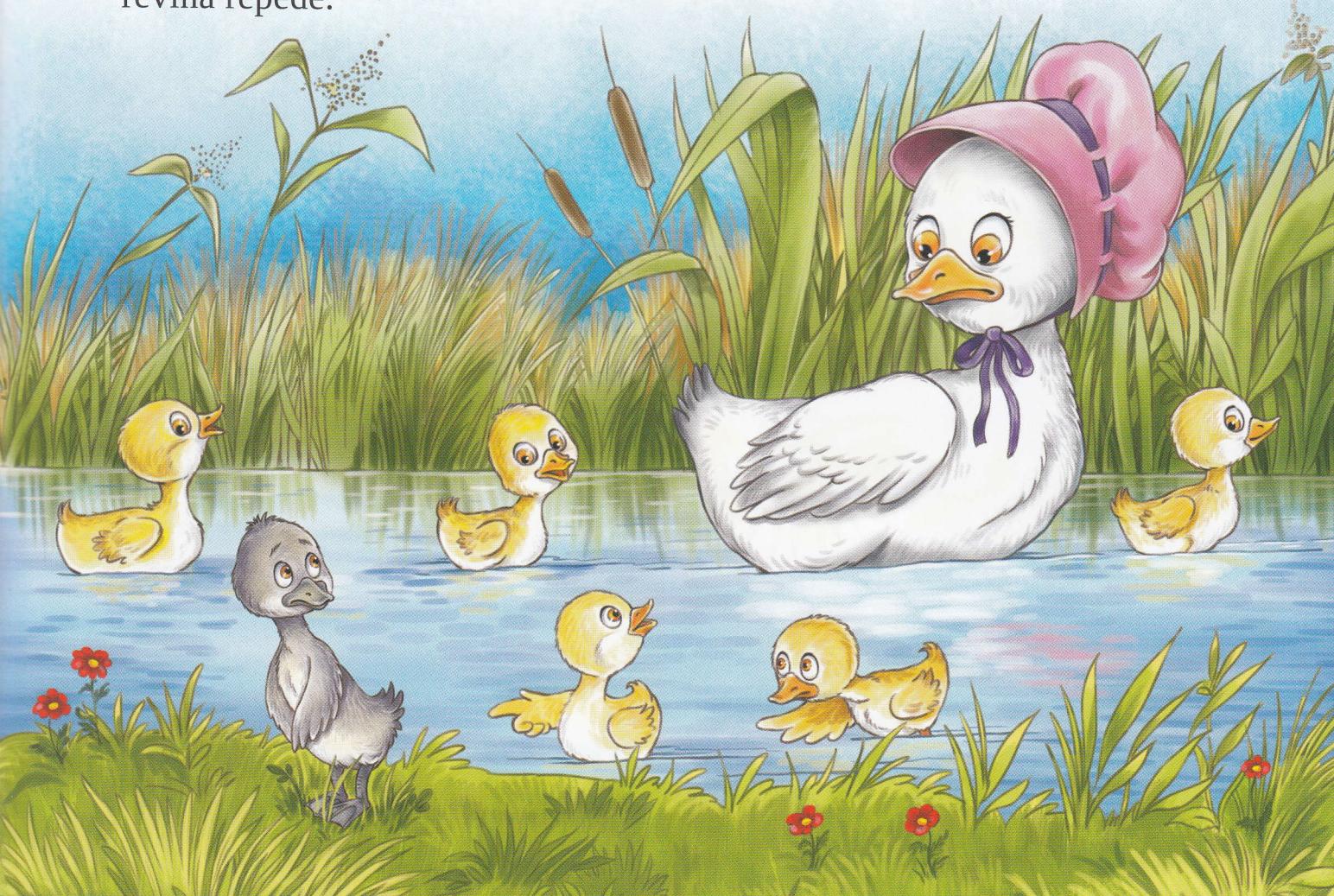
A doua zi rața și-a luat puii și a plecat la heleșteu. Aceștia piuiau fericiți, înotând de colo-colo. Până și puiul cel urât înota țanțos pe luciul apei. Rața era foarte mândră de curajoșii ei copii. I-a lăsat să se zbenguie o vreme, apoi i-a chemat la ea și le-a spus:

— Haideți să cunoașteți marea familie a rațelor. De azi înainte vom conviețui împreună, aşa că am să vă rog să fiți politicoși și să salutați pe cine întâlniți în cale. Și încă ceva: feriți-vă de pisici!

Ajunsă curând în ograda rațelor. Era gălăgie mare între orătanii, căci se certau pe niște grâu încolțit găsit sub o buturugă. Rața își duse puii în fața șefei ogrăzii, o rățoaică bătrână și grasă, ce avea un guler verde în jurul gâtului. Aceasta trebuia să aprobe dacă noua familie putea rămâne acolo. Celoralte rațe nu le conveneau noii musafiri dar n-aveau ce face.

— Da, reușiți copii! zise șefa rațelor. Dar ăsta urât al cui e?

— Tot al meu, dar cred că e rățoi. A stat prea mult în ou dar o să-și revină repede.

Rața și puișorii ei erau fericiți că și-au găsit aşa repede un cămin. Însă puiul cel mic și urât era persecutat de toate păsările din ograda. Până și găinile îl loveau cu ciocul în cap!

— Stai și tu ascuns undeva, nu vezi ce urât ești? îi spunea curcanul, îndoindu-se la el.

Azi aşa, mâine aşa, biata rătușcă n-a mai putut suporta și a plecat din ograda. Ajunse într-un târziu la o baltă mare, plină de trestie și stuf, unde se opri ostenită.

